

ἀναστυλῶνω Ἡπ. Πελοπν. (Ἀρκαδ.) Σῦρ. — Γβλαχογιάνν. Τὰ παληκάρι. 36 Γδροσίν. Θὰ βραδιάξῃ 150 — Λεξ. Δημητρ. ἀναστυλῶν-νον Λυκ. (Λιβύσσ.) ἀνεστυλῶνω Κύθν. Σίφν. ἄναστυλῶν-νω ἄγν. τόπ. Μέσ. ἀναστυλῶνομαι ΑΒαλαωρ. Ἔργα 2,146

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. στυλῶνω.

1) Στιρίζω τι διὰ στύλων κττ. Λεξ. Δημητρ.: Ἀναστυλῶναι τὴν μάντρα του. β) Ἀνεγείρω, ἀνυψῶν ΑΒαλαωρ. ἔνθ' ἀν. Γβλαχογιάνν. ἔνθ' ἀν. Γδροσίν. ἔνθ' ἀν.: Φρ. Ἀναστυλῶνω τὰ γεράματά μου (λαμβάνω στάσιν εὐθυτενή. Ἐπὶ γέροντος) Γβλαχογιάνν. ἔνθ' ἀν. || Ποιήμ.

Τὴ στάμνα ἀναστυλῶνοντας χεροπιαστή 'ς τὸν ὦμο ψηλές, χυτές, καμαρωτές οἱ νεόνυφες κ' οἱ κόρες Γδροσίν. ἔνθ' ἀν.

Τὸ κῆμ' ἀναστυλῶθηκε, ἀφρομανάει, θεριεύει ΑΒαλαωρ. ἔνθ' ἀν. 2) Μεταφ. ἀναζωογονῶ, ἐνδυναμώνω Ἡπ. Κύθν. Λυκ. (Λιβύσσ.) Πελοπν. (Ἀρκαδ.) Σίφν. Σῦρ.: Ἀναστυλῶνω τὴν καρδιά μου (λαμβάνω ἀναληπτικόν, δυναμωτικόν τι φάρμακον) Ἀρκαδ. Μὴν ἀναστυλῶν-νης τὸν καμὸν μου (μὴ ἀναμνησκῆς τὰ παρελθόντα δεινὰ αὐξάνων οὕτω τὴν λύπην μου) Λιβύσσ. Πᾶρ το ν' ἀναστυλῶθῃ ἡ καρδιά σου Σῦρ. Ἦμα μὲ γονυγὰ κρασί κ' ἡνεστυλῶθηκα Σίφν. || Ἄσμ.

Ὅλα 'ναι φάδια τῆς κοιλιᾶς καὶ τὸ ψωμί στημόνι καὶ τὸ καμένο τὸ κρασί ὅλα τ' ἀναστυλῶνει

Ἡπ. Συνών. δυνάμῳνω, στυλῶνω.

ἀνασυγκολλῶ ἀμάρτ. Μέσ. ἀνασυγκολλεῖμαι Κύθηρ. Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. συγκολλῶ.

Προσεγγίζω πρὸς τινα στενῶς (οἶονεὶ συγκολλώμενος): Πάλι μοῦ ἀνασυγκολλήθη, μὰ δὲ ξέρω εἶδα διάλογο θέλει.

ἀνασυγγύρι τό, ἀμάρτ. ἀνασ'κύρ' Σάμ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνασυγγυρίζω.

Πρᾶγμα τεθὲν εἰς τὴν προσήκουσαν θέσιν, τακτοποιηθέν: Παροιμ. φρ. Τὰ κακὰ ἀνασ'κύρια οἱ σκύλλ' τὰ τρώει (ἐπὶ τῶν ἐν ἀταξίᾳ εὗρισκομένων πραγμάτων καὶ ἔνεκα τούτου καταστρεφόμενων).

ἀνασυγγυρίζω ἀμάρτ. ἀνασ'κυρίζω Θράκ. (Κεσάν. κ. ἄ.) Κεφαλλ. Πελοπν. (Κορινθ. κ. ἄ.) ἀνασ'κυρίζω Ἡπ. Θράκ. Μακεδ. Σάμ. ἀναδ'κυρίζω Ἡπ. (Ζαγόρ. Τσαμαντ.) ἀνασ'κυρίζω Σκῦρ. ἀνισ'κυρίζω Σάμ. ἀνισ'κυρίζω Σάμ. ἀναδ'κυρῶ Ἡπ. (Ζαγόρ. Τσαμαντ.) ἀνασ'κυρῶ Ἡπ. Ἰόνιοι Νῆσ. (Κεφαλλ. Παξ. κ. ἄ.) Πελοπν. (Βούρβουρ.) Στερελλ. (Μεσολόγγ.) ἀνασ'κυρῶν Στερελλ. ἀνασ'κερῶ Καρ. ἀνασ'κερῶ Ἡπ. Πελοπν. (Βούρβουρ.) ἀνασ'κυρνῶ Θεσσ. Ἡπ. (Ἰωάνν.) Μακεδ. (Καστορ.) ἀνασ'κυρνῶ Ἡπ. ἀναδ'κυρνῶ Μακεδ. (Βελβ. Καστορ. Καταφύγ.) ἀνισ'κυρνῶ Σάμ. ἀνισ'κυρνῶ Ἡπ. (Ἰωάνν.) Μακεδ. (Θεσσαλον. Καταφύγ. Σέρρ. Χαλκιδ.) νισ'κυρίζω Μακεδ. (Χαλκιδ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. συγγυρίζω.

1) Τακτοποιῶ, διευθετῶ συνήθως ἐπιπλα καὶ ἄλλα πράγματα τῆς οἰκίας, εὐτρεπίζω, καθαρίζω ἔνθ' ἀν.: Δὲν ἔχω καιρὸ νὰ βγῶ, γιατί θέλω ν' ἀνασ'κυρίσω τὸ σπίτι Κορινθ. Ἀναδ'κυρνῶ τὸν τοξάτου (αἰθουσαν ὑποδοχῆς) Καστορ. Τὰ πράματά σου τ' ἀνασ'κύρισε Μεσολόγγ. Ἀναδ'κυρῶ τὸν σπὶτ' Ζαγόρ. Νισ'κύρ'σα τὸν σπὶτ' Χαλκιδ. Σπὶτ' ἀναδ'κυρισμένου Καστορ. Αὐτὴ ἀνασ'κύρισε (ἐνν. τὸ σπὶτι) Ἰωάνν. || Παροιμ. φρ. Ἀνασ'κύρισε νὰ βροίσῃς (τακτοποιεῖ ἕκαστον πρᾶγμα εἰς τὴν θέσιν του διὰ νὰ τὸ εὗρισκῇς εὐκόλως) Ἰόνιοι Νῆσ. || Ἄσμ.

Νοικοκυρὰ συντάζεται 'ς τὸν ἄδῃ νὰ πηγαίῃ, ἀνασ'κυράει τὰ σπῖτα της, κρεμάει τὰ κλειδιά της

ΛΕΞΙΚΟΝ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ

(μοιρολ.) Ἡπ. Συνών. ἀναστέλλω 3, συγγυρίζω.

β) Καθαίρω σκάπτων καὶ ἐτοιμάζων πρὸς φύτευσιν ἢ σποράν Ἡπ. (Ζαγόρ.) Μακεδ.: Ἀναδ'κύρ'σι τοῦ χουράφ' Ζαγόρ. Τοῦ ταχῆ θ' ἀνασ'κυρίσου τὸν κῆπου γὰ νὰ σπείρου καὶ δὲ δὴ μαρούλια Μακεδ. 2) Ἀποχωρίζω τι ἀποθέτω που καὶ οἶονεὶ ἀποκρύπτω Θράκ. Μακεδ. Στερελλ. (Μεσολόγγ.): Ποῦ τὴν ἀνασ'κύρισε τὴ φύστα σου καὶ δὲ τὴ βροίσῃς; Θράκ. Ποῦ 'ς τὸ διάλογο τ' ἀνασ'κύρ'σι καὶ δὲ θ' μᾶσι; αὐτόθ. Ἀνασ'κύρισε αὐτὰ τὰ βιβλία, γιατί δὲ θὰ μοῦ χρειαστοῦν πρὸς Μεσολόγγ. Πᾶρι αὐτὸ τοῦ πρᾶμα κι ἀνασ'κύρ'σι του πονθινὰ Μακεδ. 3) Κατ' ἀντίφρ. χάνω Παξ.: Τὸ ἀνασ'κύρισε τὸ κλαδευτήρι. Τὸν ἀνασ'κύρισε τὸν ἄντρα της.

ἀνασυγγύρισμα τό, ἀμάρτ. ἀνασ'κύρισμα Παξ. Πελοπν. (Κορινθ.) νισ'κύρ'σμα Μακεδ. (Χαλκιδ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνασυγγυρίζω.

Τακτοποιήσεις, διευθετήσεις, καθάρισμα τῶν ἐπίπλων καὶ σκευῶν τοῦ οἴκου ἔνθ' ἀν.: Πιασμένη μὲ τ' ἀνασ'κύρισμα τοῦ σπιτιοῦ δὲν πρόφτασε νὰ κάμω κάμμιὰ ἄλλη δουλειὰ Κορινθ.

***ἀνασυγγύριστα** ἐπίφρ. ἀνασ'κύριγα Πελοπν. (Βούρβουρ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀνασυγγύριστος.

Ἀτάκτως, ἀδιευθετήτως: Θ' ἀνασ'κερίσω 'γὼ λιγάκι, τ' ἔχω ἀνασ'κύριγα κ' εἶναι ντροπῆς.

***ἀνασυννοῶ**, μέσ. ἀνασυννᾶμαι Πελοπν. (Λακων. Μάν.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. *συννοῶ.

Συλλογιζομαι, σκέπτομαι: Τί ἀνασυννᾶσαι; || Ἄσμ.

Κάποιον 'ς τοῖς ποδοκρεββατιῇς στέκει κι ἀνασυννᾶται καὶ τὰ πουλλία πῶφας καλὰ τ' ἀναθυμᾶται

(ἐνν. ὁ γάττος).

ἀνασυρτά ἐπίφρ. Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Πρω. Δημητρ. ἀνάσυρτα Λεξ. Ἐλευθερουδ. Πρω.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνασυρτός.

1) Δι' ἐρπύσεως Λεξ. Δημητρ.: Παροιμ. φρ. Ἀνασυρτὰ πάει τὸ φίδι (ἐπὶ ὑπούλου). 2) Δι' ἔλξεως ἄνευ ἀνυψώσεως Λεξ. Δημητρ.: Ἀνασυρτὰ μετατοπίσαμε τὸ ντουλάπι.

3) Νωχελῶς, βραδέως, χαύνως Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Πρω. Δημητρ.: Ἀνασυρτὰ ἔρχεται - μιλάει - τραγουδάει Λεξ. Δημητρ.

ἀνασυρταράκι τό, ἀμάρτ. ἀνεσυρταράκι Κάρπ.

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἀνασυρτάρι.

1) Δοχεῖον μικρόν, διὰ τοῦ ὁποίου ἀντλοῦνται ὕγρα ἐκ πίθων ἢ ὕδωρ ἐκ φρέατος. 2) Σχοινίον διὰ τοῦ ὁποίου ἀνασύρεται κάδος ἢ ἄλλο ὕδροφόρον ἀγγεῖον ἐκ τοῦ φρέατος: Ἄσμ.

Ἦτον τὸ σταμνάκι της βαρεούτσικο,

τ' ἀνεσυρταράκι της κοντούτσικο

κ' ἴδρωσεν ἡ κόρη 'ς τὸν ἀνεσυρμό.

ἀνασυρτάρι τό, ἀμάρτ. ἀνασυρτάρ' Θράκ. (Αἰν.) ἀνεσυρτάρι Κάρπ. ἀνισυρτάρ' Δαρδαν. Θράκ. (Μάδυτ.) νεσυρτάρι Κάλυμν. Τήλ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀνασυρτό, δι' ὃ ἰδ. ἀνασυρτός, καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άρι. Ἡ λ. καὶ ἐν γλωσσῶν τοῦ 18ου αἰῶνος. Πβ. ΚΣάθα Νεοελλην. Φιλολ. παράρτ. 88.

Ἀγγεῖον πρὸς ἀντλῆσιν ὕδατος συνήθως μετάλλινον, ἀλλὰ καὶ πηλινον καὶ δερμάτινον ἔνθ' ἀν.: Νὰ ἰτ'μάς'ς ἔνα σῶ'νι μὴ τ' ἀνασυρτάρ' κι νὰ πᾶς ν' ἀνασύρ'ς νιρὸ Αἰν. || Αἰνιγμ. Παννένιμου π'γάδ', χουρταρένιμου νιρὸ, ἔλῃνον

σῆνι, π'λέγιον ἀνασυρτάρ' (ἡ καπνοσακκούλα, ὁ καπνός, τὸ τσιμπούκι, ὁ λουλάς. π'λέγιον = πῆλινο) αὐτόθι. Συνών. ἀγκλῖα 1, ἀνάσερμα 1 β, ἀνασυρτήρι 1, ἀνασυρ- τὸς Β 1, κάδος, κουβᾶς, σίκλα, σικλί.

ἀνασυρτάρικος ἐπίθ. Σέρφι.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνασυρτὸς καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άρικος.

Ὁ ἀντληθεὶς ἐκ φρέατος, ἐπὶ ὕδατος: Ἀνασυρτάρικο νερό. Συνών. ἀνασυρτὸς Α 2, πηγαδῆσιος ἀντίθ. βρυσήσιος, βρυσικός, τρεχούμενος (ιδ. τρέχω).

ἀνασυρτήρι τό, Ἄμοργ. Ἰκαρ. — Λεξ. Αἰν. Βυζ. Λεγρ. Μπριγκ. Βλαστ. 294 ἀνασυρτήρ' Θράκ. (Αἰν.) ἀνεσυρτήρι Ἄμοργ. Θήρ. Θράκ. Νάξ. (Γαλανᾶδ.) Πάτμ. ἀνεσυρτήρ' Πάρ. (Λεῦκ.) ἀνεστήρ' Πάρ. (Λεῦκ.) ἄνασυρ- τήρι Σύμ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνασύρω, δι' ὃ ιδ. ἀνασέρνω, καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -τήρι.

1) Ἀνασυρτάρι, ὁ ιδ., ἐνθ' ἀν. 2) Κρίκος διὰ τοῦ ὁποῖου ἀνυψοῦται ἡ καταπακτὴ τοῦ πατώματος ἡ κλείουσα τὴν ἐσωτερικὴν τοῦ κατοικίου κλίμακα Ἰκαρ.

3) Μακρὰ ξυλίνη ράβδος φέρουσα εἰς τὸ ἄκρον βρε- γμένους κλάδους ἢ ράκη, διὰ τῆς ὁποίας σύρονται πρὸς τὰ ἔξω ἐκ τοῦ φούρνου οἱ ἄνθρακες Ἰκαρ. Συνών. ἀνάσερμα 1 γ, ἀνατρίφτης, πάννα, πάννιστρας, τρίφτης.

ἀνασυρτογάλα ἐπίθ. θηλ. Δ.Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνασυρτὸς καὶ τοῦ οὐσ. γάλα.

Ἡ κατὰ τὴν ἄμελξιν ἀνασύρουσα τὸ γάλα τῶν μαστῶν τῆς καὶ μὴ ἀφίνουσα αὐτὸ νὰ ἐκρέυση εὐκόλως, ἐπὶ αἰγός. Συνών. ἀνασυρτογαλοῦσα.

ἀνασυρτογαλοῦσα ἐπίθ. θηλ. Δ.Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνασυρτὸς, τοῦ οὐσ. γάλα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -οῦσα, περὶ ἧς ιδ. Ἀνθ. Παπαδόπ. ἐν Ἀθηνᾶ 37 (1925) 192.

Ἀνασυρτογάλα, ὁ ιδ.

ἀνασυρτὸς ἐπίθ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Σῦρ. (Ἐρμούπ.) — Λεξ. Ἐλευθερουδ. Πρω. ἀνεσυρτὸς Σέρφι. Σίκιν. Τήν. ἀνασυρτὸν τό, Λυκ. (Λιβύσσ.) ἀνασυρτὸ Ἀθῆν. ἀνεσυρτὸ Σέρφι. Σίκιν.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνασύρω, δι' ὃ ιδ. ἀνασέρνω.

Α) Ἐπιθετικ. 1) Ὁ συρθεὶς πρὸς τὰ ἄνω, ὁ ἀνα- συρθεὶς Λεξ. Ἐλευθερουδ. Πρω.: Τὴν εἶχε ἀνασυρτὴ τὴ φούστα τῆς κ' ἔδειχνε τοῖς γάμπες τῆς ὡς τὸ γόνατο. 2) Ὁ ἀντληθεὶς ἐκ φρέατος, ἐπὶ ὕδατος Σῦρ. (Ἐρμούπ.): Νερό ἀνασυρτό. Συνών. ἀνασυρτάρικος, πηγαδῆσιος, ἀντίθ. βρυσήσιος, βρυσικός, τρεχούμενος (ιδ. τρέχω).

3) Ὁ ἐξ οὗ δύνатаί τις νὰ ἀντλήσῃ, ἐπὶ φρέατος ἢ πη- γῆς Τήν.: Ἀνεσυρτὰ π'γάδια. Ἀντίθ. ἀνάσυρτος Α 1.

Β) Οὐσ. 1) Τὸ ἀγγεῖον διὰ τοῦ ὁποῖου ἀντλεῖ τις ὕδωρ, ἀντλημα Λυκ. (Λιβύσσ.) Σίκιν. Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀνασυρτάρι. 2) Ἡ ἀρπάγη διὰ τῆς ὁποίας ἀνασύ- ρονται οἱ ἐντὸς τοῦ φρέατος πίπτοντες κάδοι Ἀθῆν. Συνών. ἀγγρίφας, ἀγγρίφι 1, ἀρπαγας, ἀρπάγη, ἀρπάχτης, τσεγκέλι. 3) Σημεῖον χαρασσόμενον ἐπὶ τῶν ὠτων τῶν αἰγοπροβάτων πρὸς ἀναγνώρισιν Σέρφι.

ἀνάσυρτος ἐπίθ. Σύμ. — ΣΣκίτη Ἀγ. Βαρβάρ. 114 ἀνέσυρτος Κῶς Νίσυρ. — ΙΓρυπάρ. Σκαραβ. 7 ἄνέσυρτος Νίσυρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνασυρτὸς τοῦ ἀρχτικοῦ α προσλα- βόντος σημ. στερήσεως διὰ τοῦ ἀναβιβασμοῦ τοῦ τόνου. Ἰδ. ἀ- στερητ. 2 α.

Α) Κυριολ. 1) Ἐκεῖνος ἀπὸ τοῦ ὁποῖου δὲν δύναται τις νὰ ἀνασύρῃ, νὰ ἀντλήσῃ τι, ὁ πολὺ βαθύς, ἐπὶ φρέατος Νίσυρ.: Ἀνέσυρτο πηγάδι. Ἀντίθ. ἀνασυρτὸς Α 3. 2) Ὁ μὴ ὑποστὰς τὴν ἀναγκαίαν ζύμωσιν, ἐπὶ ἄρτου Κῶς: Ψωμὶ ἀνέσυρτα. Συνών. καὶ ἀντίθ. ιδ. ἐν λ. ἄνατε 1.

3) Ὁ μὴ καλῶς ἐψημένος, ἐπὶ ἄρτου Σύμ.: Ψωμὶ ἀνάσυρτο. Συνών. ἀστράγγιστος, ὠμός, ἀντίθ. ἄνέσυρ- μένος (ιδ. ἀνασέρνω Β 3).

Β) Μεταφ. 1) Ὁ μὴ ἀποκαλυφθεὶς, μυστικός, κρυ- φὸς ΙΓρυπάρ. ἐνθ' ἀν.: Κάλλη ἀνέσυρτα. 2) Ὁ μὴ περιπλανηθεὶς εἰς τὴν ξένην, ἄπειρος κοινωνικῶς ΣΣκίτης ἐνθ' ἀν.: Ποίημ.

Τὸ παλληκάρι τὸ ξανθὸ ποῦ ἡ ὥραία ἡ μαυρομμάτα ἔκαμεν ὄνειρο γλυκὸ νὰν τὸ ἀποχτήσῃ, ἀλλοιὰ τῆς, τὸ μπεξε μέσ' ὅς τὰ δίχτυα τῆς ἡ ξενιτεῖα ὅς τὴ στροάτα καὶ τὸ σὺρε τ' ἀνάσυρτο ὅς τὴν ἄχαρη φιλιὰ τῆς.

Συνών. ἄβγαλτος Α 2, ἀγύριστος Α 5, ἀξέβγαλτος.

ἀνασφαγή ἡ, Κύμ. — Λεξ. Ἡπίτ. Ἐλευθερουδ. Πρω. Δημητρ. ἀνασφαῖ Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ οὐσ. σφαγή.

Τὸ μεταξὺ δύο σανίδων πατώματος, θυροφύλλων κττ. κενὸν ἐνθ' ἀν.: Σὲ ἔλεπον πὸ τὴν ἀνασφαγὴ Κύμ. Συνών. ἀραμάδα, χαράμαδα.

ἀνασφακελῆ ἡ, ἀμάρτ. ἄνεσφελ-λακεῖ Ρόδ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ οὐσ. σφακελῆ, παρ' ὃ καὶ σφελ-λακεῖ.

Πόνος δριμύς προερχόμενος ἐκ φλεγμονῆς πληγῆς ἢ ρευματισμῶν: Ἐρχονται μοι κατὰ ἄνεσφελ-λακεῖς! Συνών. σφακελῆ.

ἀνασφακελῶ ἀμάρτ. ἄνεσφελ-λακῶ Ρόδ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. σφακελῶ, παρ' ὃ καὶ σφελ-λακῶ.

Προξενῶ δριμὺν πόνον: Νεσφελ-λακᾶ με τὸ πόι μου (πόι = πόδι).

ἀνασφάλλω Μέγαρ. ἀνασφέλλω Ἡπ. (Ἀρτ.) Μέσ. ἀνισβάλλουμι Λῆμν.

Τὸ ἀρχ. ἀνασφάλλω.

1) Ἐνεργ. καὶ μέσ. ἀναλαμβάνω ἐκ νόσου Ἡπ. (Ἀρτ.) Λῆμν.: Γίν'κιν καλὰ οὐ ἄρρουστους, ἀμ' ἀκόμα δὲν ἀνισβάλλ'κιν Λῆμν. Συνών. ἀναδίνω Β 1 γ, ἀναζουμώνω, ἀναζῶ Α 1, ἀναθάλλω Α 2, ἀνακαρώνω (Ι) 1, δυναμώνω, καρδα- μώνω. 2) Συνέρχομαι ἐκ λιποθυμίας, ζάλης κττ. Μέγαρ.: Σουνηρθε; — Τρόμαξα ν' ἀνασφάλω! Συνών. συνεφέρνω. Πβ. ἀναλογίζομαι 2, ἀνανοῶ 4, ἀναπαίρων 3, ἀνα- φέρνω.

ἀνασφεντουριστὰ ἐπίρρ. ἀμάρτ. ἀνασβουδουριστὰ Λακων. ἀνασβορδαριστὰ Λακων.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνασφεντουριστὸς.

Ἀσαφῶς, περιπεπλεγμένως, ἐπὶ λόγων: Λές τὰ λόγια ἀνασβορδαριστὰ.

ἀνασφεντουριστὸς ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀνασβορδαριστὸς Λακων.

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ρ. ἀνασφεντουρίζω, δι' ὃ πβ. ἀπλοῦν σφεντουρίζω. Διὰ τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ ρ ἐν τῷ τύπῳ ἀνασβορδαριστὸς ιδ. ΦΚουκουλ. ἐν Ἀθηνᾶ 29 (1917) Λεξικ. Ἀρχ. 83 κέξ.

Ἀνάποδος, περιπεπλεγμένος, ἐπὶ λόγων.

ἀνασώνω Χίος ἀνασώνου Α. Ρουμελ. (Φιλιπούπ.) ἀνισώνου Λέσβ. ἄνασών-νω Σύμ. ἄνέσώνω Κῶς.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. σώνω. Πβ. καὶ ἀρχ. ἀνασφῶζω.

